

لارین

گفتگوی حسین اعتمادزاده

با

قاسم لارین (رحیمیان)، داستان نویس

انتشارات شلفین

لارین

گفتگوی حسین اعتمادزاده با قاسم لارین (رحیمیان)، داستان نویس

انتشارات شلفین

چاپ نخست - ۱۳۹۱ - ۵۰۰ نسخه

- ✧ سرشناسه: اعتمادزاده حسین، ۱۳۹۶ -
- ✧ عنوان و نام پدیدآور: لارین: گفتگوی حسین اعتمادزاده با قاسم لارین (رحیمیان)، داستان نویس
- ✧ مشخصات نشر: ساری، شلفین، ۱۳۹۰
- ✧ مشخصات ظاهری: ۱۲۸ ص.
- ✧ شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۱۰۰-۱۷۵-۸
- ✧ موضوع: لارین، قاسم، ۱۲۹۳ --- مصاحبه‌ها، داستان، ویسان، ایرانی -- قرن ۱۴ -- مصاحبه‌ها
- ✧ وضعیت فهرست‌نویسی: فیبا
- ✧ رده‌بندی کنگره: ۱۳۹۰ ی ۷ ۲ الف/۸۹۱۳ PIR
- ✧ رده‌بندی دیویی: ۶۲/۳ فا ۸
- ✧ شماره کتابشناسی ملی: ۲۴۶۲۸۳۹

تلفن: ۰۹۵۱-۲۲۹۵۲۸۰

مازندران - ساری

www.shelfin.com

Email: shelfin@shelfin.com

پیش‌گفتار

نوشتار پیش‌رو، گفت‌وگویی است با «قاسم لاربن» انگیزه‌ی این گفت‌و شنود برای خود داستانی شنیدنی دارد. بر خود لازم دانسته هرچند مختصر و کوتاه آن را در پیش‌گفتار یادآور شوم. بدین‌این اندیشه در همایشی که در سال ۱۳۷۸ از طرف دفتر ادبیات داستانی ایران در مازندران برگزار گردید. پاشیده شد. در آن نشست از من خواسته شد، مقاله‌ای درباره‌ی «داستان و داستان‌نویسی در مازندران» تهیه و ارائه دهم. پس از آن، مدت مدیدی در گیرودار این بودم که این کدام موضوع قابل طرح است که هم در خور این نشست و هم در شأن نویسندگان استان باشد. تا این‌که «آشنایی با داستان‌نویسان مازندران و گلستان از سال ۱۳۰۰ تا امروز» در ذهنم نقش بست. اولین گام، یافتن منابع بود. نبود منابع در کتابخانه‌های مازندران، ناگزیر مرا به تحقیق میدانی کشاند. به ناچار با فرصت اندکی که داشتم به شهرهای استان سفر کرده و از کتابخانه ملی ایران هم بهره جستم. نتیجه این تلاش مقاله‌ای شد در چند صفحه که در همایش مزبور ارائه گردید.

در این کندوکاو مختصر، به ویژگی‌هایی از داستان‌نویسان مازندران برخوردم که برای آشنایی خوانندگان، به طور مختصر و گذرا در این نوشتار آورده می‌شود تا شاید، معمای حرفه‌ای نبودن داستان‌نویسان مازندران آشکار شود. از ویژگی‌های مهم و مشترک میان داستان‌نویسان پیش‌کسوت دیروز و امروز مازندران، می‌توان به «دلبستگی و دل‌مشغولی‌هایی اشاره کرد که در حوزه‌ی هنر داستان‌نویسی نبود و نیست. از جمله می‌توان به سیاست، پژوهش، تحقیق، تاریخ‌نویسی، اقتصاد و هنر (شعر) اشاره داشت.» همین امر سبب کم‌توجهی به هنر داستان‌گردید. نباید فراموش کرد که دل‌مشغولی‌های یاد شده موجب نگردیدن آن‌ها آن چه را در پس زمینه ذهن داشته‌اند و دارند بروز ندهند. جامعه ادبی در مقاطع گوناگون شاهد آثار متعدد «مجموعه داستان»، «داستان بلند» و یا «رمان» خلق شده‌ی آنان بوده است. شایان بیان است که داستان‌نویسان مازندران از قلمبه‌ی داستان‌نویسی مرکز کشور عقب نمانده‌اند، هم‌زمان و هم‌تراز با آنان، به خلق اثر پرداختند. با وجود این تلاش‌ها و عشق و علاقه به داستان‌نویسی، متأسفانه داستان‌نویس حرفه‌ای نداشته‌ایم.

در این نوشتار، مجال آن نیست که در زمینه‌ی کم‌توجهی به این هنر در مازندران بحث شود. این خود، مجال دیگری می‌طلبد، قصد آوردن این مقدمه اشاره به حرکت ادبیات داستانی تا زمان «قاسم لاریبی» می‌باشد. وی نیز از آن دسته از داستان‌نویسانی است که غیر از هنر داستان‌نویسی، دل‌مشغولی‌های دیگری داشته است. برای اثبات این ادعا چند نمونه اشاره می‌شود.